

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10CoPr/9/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1424200870
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Frimmelová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1424200870.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a členov senátu JUDr. Zuzany Kučerovej a Mgr. Adely Unčovskej v právnej veci žalobcu: X.. K. Q., R.. XX.XX.XXXX, D. D. XXX, N., proti žalovanému: Logman - Považan, akciová spoločnosť, IČO: 36 300 748, so sídlom Panská 9, Bratislava, o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, na odvolanie žalobcu proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 5. júna 2024, č.k. 36Cpr/1/2024-72, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením (druhým v poradí) súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia zo dňa 22.01.2024 a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia domáhal pozastavenia účinnosti pracovnoprávneho úkonu žalovaného - zamestnávateľa urobeného voči žalobcovi - zamestnancovi, a to výpovede zamestnávateľa pre nadbytočnosť zamestnanca podľa ust. § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce zo dňa 05.09.2023. Konštatoval, že žalobca návrh na nariadenie neodkladného opatrenia odôvodnil tým, že v zmysle pracovnej zmluvy nastúpil u žalovaného dňa 01.10.2003 na pozíciu „referent pre kvalitu“. Od 01/2004 uzatvoril dohodu o zmene pracovnej zmluvy, začal pracovať ako riaditeľ pre stratégiu a stal sa členom vedenia spoločnosti. Žalobca bol aj dlhoročným predsedom dozornej rady žalovaného. Dňa 18.12.2017 malo podľa žalobcu dôjsť k utajene uskutočnenému mimoriadnemu valnému zhromaždeniu (ďalej aj „MVZ“) žalovaného, na ktorom boli prijaté uznesenia o výmene orgánov a navýšení základného imania žalovaného. Rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 8Cob/15/2019-396, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 16.07.2020, boli všetky uznesenia tohto mimoriadneho valného zhromaždenia určené za neplatné. Žalobca ďalej tvrdil, že týmto zinscenovaným MVZ bol nezákonne pripravený o pozíciu v dozornej rade, keď zápisom do Obchodného registra SR dňa 22.12.2017 mu nezákonne skončili funkciu k 19.10.2016. Dňa 22.12.2017, keď mu členovia SBS znemožňovali dostať sa do budovy, žalobcovi S.. U. povedal, že už tam nemá čo robiť, že už nie je predsedom dozornej rady. Dňa 23.03.2018 sa S.. U. rozhodol žalobcu sociálne a ekonomicky zlikvidovať okamžitým skončením jeho pracovného pomeru, ktoré odôvodnil údajným vznikom škody v súvislosti s nepripravenosťou spoločnosti žalovaného na audit ITAF, a v ktorom uviedol, že v spoločnosti nepôsobia zástupcovia zamestnancov, čo bolo i jedným z dôvodov určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcu rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 6CoPr/2/2023-900 zo dňa 23.07.2023. Zároveň bola na žalobcu dňa 23.03.2018 podaná žaloba o zaplatenie 3.744 eur z titulu spôsobenej škody, konanie o ktorej bolo vedené na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 10Cpr/37/2019, pričom konanie bolo z dôvodu späťvzatia žaloby v celom rozsahu zastavené. Žalobca podal dňa 28.08.2023 trestné oznámenie na S.. U., ktoré súviselo s podozrením na „tunelovanie“ spoločnosti žalovaného prostredníctvom spoločnosti, v ktorej

má sprostredkované cez inú spoločnosť majetkový podiel. V uvedenom trestnom oznámení žalobca poukázal na spôsob nadobudnutia 29 ks listinných akcií žalovaného S. U. v nominálnej hodnote 340 eur/akcia, ktoré pochádzajú z nezákonného uznesenia o navýšení základného imania žalovaného prostredníctvom utajene zvolaného MVZ zo dňa 18.12.2017, a ktoré v čase nadobudnutia mali trhovú hodnotu cca 550.000 eur. Žalobcovi bol na základe tohto trestného oznámenia Úradom na ochranu oznamovateľov listom zo dňa 21.09.2023 udelený status chráneného oznamovateľa podľa zákona č. 54/2019 Z.z.. Žalovaný ukončil so žalobcom pracovný pomer z dôvodu jeho nadbytočnosti podľa ust. § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce výpoveďou zo dňa 05.09.2023, ktorá bola žalobcovi doručená fikciou doručenia dňa 06.10.2023. Žalobca v návrhu uviedol, že výpoveďou nedisponuje, o jej existencii sa dozvedel dodatočne, a žalovaný ako zamestnávateľ mu ju odmietol na pracovisku vydať a obsah výpovede pozná iba sprostredkované cez komunikáciu s Úradom na ochranu oznamovateľov. Žalobca listom zo dňa 17.09.2023 požiadal žalovaného o storno jeho odhlášky do Sociálnej poisťovne, na základe ktorého mu žalovaný odpovedal, že bude v tejto otázke postupovať v súlade so zákonom, a že opätovnému nastúpeniu do zamestnania mu nikdy nebránil. Žalobca dňa „04.09.2023“ zistil, že žalovaný urobil storno jeho odhlášky do Sociálnej poisťovne, odišiel na pracovisko žalovaného hneď na druhý deň 05.09.2023, kde mu bolo oznámené, že mu bola daná výpoveď z dôvodu nadbytočnosti a súčasne i prekážky v práci a z tohto dôvodu má opustiť pracovisko žalovaného. Žalobca zároveň vyjadril presvedčenie, že iba jeho status chráneného oznamovateľa bráni žalovanému, aby mu obratom rutinne nezosnoval ďalšie okamžité skončenie pracovného pomeru z ešte neveriteľnejších formálnych dôvodov ako je odôvodnená súčasná výpoveď. Žalovaný si podľa názoru žalobcu nesplnil ponukovú povinnosť vyplývajúcu z ust. § 63 ods. 2 písm. b) Zákonníka práce, a tak žalobcovi nemohol dať výpoveď v súlade so zákonom. Žalobca má za to, že dôvodom výpovede sú ním podané trestné oznámenia na zamestnávateľa, a že žalovaný ako zamestnávateľ ho výpoveďou nezákonne diskriminoval v zmysle ust. § 13 ods. 2 Zákonníka práce z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti.

3. Súd prvej inštancie uviedol, že uznesením č.k. 36Cpr/1/2024-46 zo dňa 21.02.2024 návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia odmietol. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave uznesením č.k. 10CoPr/3/2024-67 zo dňa 21.03.2024 toto uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, keďže nezistil žiadne vady návrhu, pre ktoré by nebolo možné v konaní pokračovať.

4. Vec posúdil právne podľa ust. § 324 ods. 1 a 3, § 325 ods. 1 a 2 písm. d), § 326 ods. 1 a 2 a § 336 ods. 1 a 2 C.s.p. a ust. § 38 ods. 1, 2 a 4, § 42 ods. 1, § 59 ods. 1, § 61 ods. 1 a 2, § 63 ods. 1 písm. b) a § 77 Zákonníka práce. Vysvetlil, že základným predpokladom pre nariadenie neodkladného opatrenia je existencia potreby neodkladnej úpravy pomerov medzi účastníkmi, alebo obavy, že vykonanie exekúcie súdneho rozhodnutia bude ohrozené, ako aj osvedčená danosť sporného práva, ktoré nebolo doposiaľ právoplatne priznané. Z podstaty a účelu inštitútu neodkladného opatrenia vyplýva, že pre rozhodnutie o jeho nariadení nie je potrebné vykonávať dokazovanie, ale je potrebné osvedčenie tvrdení navrhovateľa aspoň do tej miery, že možno dôvodne nadobudnúť presvedčenie o ich pravdivosti, pričom zároveň umožňujú súdu prijať záver o odôvodnenosti práva, ktorému sa má neodkladne poskytnúť ochrana, a tiež záver o neodkladnej potrebe úpravy pomerov alebo dôvodnosti obavy zo zmarenia exekúcie. Súd pritom zvažuje, či nariadením neodkladného opatrenia nevznikne inému neprímeraná ujma a prihliada aj na to, že nariadením neodkladného opatrenia možno iného obmedziť vo výkone jeho práv len v nevyhnutnom rozsahu a v záujme ním sledovaného cieľa a účelu a musí prihliadať na to, aby opatrením novoupravené pomery nezakladali ďalšie právne spory. Zároveň je povinný pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vychádzať zo skutkového stavu, ktorý mu je známy a existuje v čase vydania rozhodnutia súdu prvej inštancie.

5. Ustálil, že žalobca sa ako zamestnanec a oznamovateľ kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti v zmysle zákona č. 54/2019 Z.z. o ochrane oznamovateľov protispoločenskej činnosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia domáha súdnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov ako zamestnanca vyplývajúcich z pracovnoprávneho vzťahu so žalovaným ako zamestnávateľom, konkrétne pozastavenia účinnosti pracovnoprávneho úkonu výpovede žalovaného ako zamestnávateľa pre nadbytočnosť zamestnanca podľa ust. § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce zo dňa 05.09.2023, ku ktorému malo podľa žalobcu dôjsť v príčinnej súvislosti s podaním viacerých trestných oznámení na žalovaného. Vysvetlil, že v prípade právnych úkonov smerujúcich k skončeniu pracovného pomeru tieto sa považujú za platné, pokiaľ oprávnený účastník nenamietne zákonným spôsobom ich neplatnosť, a to v dvojmesačnej prekluzívnej hmotnoprávnej

lehote, ktorá plynie odo dňa, kedy sa mal pracovný pomer skončiť. Prekluzívna lehota podľa ust. § 77 Zákonníka práce má hmotnoprávny charakter, t. j. nepredlžuje sa a ani sa neprerušuje a súd na ňu prihliada ex offio, pričom márnym uplynutím tejto lehoty právo zaniká. Posledný deň dvojmesačnej lehoty musí byť žalobný návrh zamestnanca alebo zamestnávateľa podaný na súde a nepostačuje, aby sa žaloba v tento deň podala na poštovú prepravu. Ak sa návrh na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru neuplatnil na súde najneskôr v posledný deň ustanovenej lehoty, právo zaniká.

6. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že nakoľko žalobca nepriložil k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia pracovnú zmluvu a ani výpoveď, vychádzal z potvrdenia Úradu na ochranu oznamovateľov zo dňa 22.12.2023, v ktorom konštatoval, že z pracovnej zmluvy uzatvorenej podľa ust. § 43 Zákonníka práce zo dňa 26.09.2003 vyplýva, že žalovaný ako zamestnávateľ uzatvoril so zamestnancom pracovný pomer na dobu neurčitú, na základe ktorej začal zamestnanec vykonávať pre žalovaného ako zamestnávateľa prácu na pracovnej pozícii referent pre kvalitu s dátumom nástupu do práce dňa 01.10.2003. Ďalej vo vzťahu k výpovedi Úrad na ochranu oznamovateľov uviedol, že vzhľadom na písomné rozhodnutie zamestnávateľa o znížení stavu zamestnancov s cieľom zabezpečiť efektívnosť práce na pracovnej pozícii referent pre kvalitu, účinné 04.09.2023, sa stal zamestnanec nadbytočným. Na základe uvedeného dal žalovaný ako zamestnávateľ žalobcovi ako zamestnancovi výpoveď podľa ust. § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Z obsahu výpovede vyplýva, že výpovedná doba je trojmesačná a začína plynúť dňa 01.10.2023 a uplynie dňa 31.12.2023, pričom predmetnou výpoveďou zároveň žalovaný oznámil žalobcovi prekážky v práci na strane žalovaného, a to od momentu prevzatia výpovede až do skončenia pracovného pomeru. Ďalej mal súd prvej inštancie z podacieho lístka č. OA036513126SK preukázané, že dňa 08.09.2023 bola podaná na pošte Považská Bystrica 1 zásielka, obsahom ktorej, vychádzajúc z tvrdenia žalobcu v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, bola výpoveď. Zásielka bola dňa 06.10.2023 vrátená žalovanému ako neprevzatá. Z listu Úradu na ochranu oznamovateľov zo dňa 21.09.2023 zistil, že dňa 19.09.2023 bolo Úradu na ochranu oznamovateľov doručené oznámenie č. 1Pn 474/23/3306-4 zo dňa 13.09.2023 o poskytnutí ochrany žalobcovi v pracovnoprávnom vzťahu prokurátorom Okresnej prokuratúry Považská Bystrica, v ktorom sa uvádza, že žalovaný sa vyjadril, že oznámenie č. 1Pn 474/23/3306-4 zo dňa 13.09.2023 mu bolo doručené dňa 25.09.2023. Ďalej ustálil, že z odôvodnenia potvrdenia Úradu na ochranu oznamovateľov zo dňa 22.12.2023 vyplýva, že dňa 17.10.2023 bola Úradu na ochranu oznamovateľov doručená „Žiadosť o pozastavenie účinnosti pracovnoprávneho vzťahu“ zo dňa 14.10.2023 a dňa 30.10.2023 „Doplnenie žiadosti o pozastavenie účinnosti pracovnoprávneho úkonu“ zo dňa 29.10.2023, ktoré bolo 02.11.2023 Úradu na ochranu oznamovateľov doručené aj v listinnej podobe. Z obsahu žiadosti o pozastavenie účinnosti, ako aj doplnenia žiadosti vyplýva, že navrhovateľ žiada Úrad na ochranu oznamovateľov o pozastavenie účinnosti pracovnoprávneho úkonu, ktorým má byť výpoveď. Úrad na ochranu oznamovateľov ďalej uviedol, že podľa vyjadrenia navrhovateľa sa o existencii výpovede dozvedel neoficiálne od obchodnej riaditeľky a N. N. J. dňa 05.10.2023, keď sa dostavil na pracovisko žalovaného, ktorá ho oboznámila s tým, že dňa 08.09.2023 mu mala byť poštou odoslaná výpoveď spolu s prekážkami v práci na strane zamestnávateľa. Podľa vyjadrenia žalobcu mu mal žalovaný odmietnuť odovzdať výpoveď dňa 05.10.2023. Úrad na ochranu oznamovateľov v potvrdení zo dňa 22.12.2023 uviedol, že z obsahu výpovede vyplýva, že výpovedná doba je trojmesačná a začína plynúť dňa 01.10.2023 a uplynie dňa 31.12.2023. Žalobcovi potom podľa súdu prvej inštancie lehota na podanie žaloby o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou začala plynúť dňa 01.01.2024 a uplynula dňa 29.02.2024.

7. Na základe uvedeného dospel k záveru, že žalobca neosvedčil dôvodnosť nároku (práva), ktorého ochrany sa domáha, nakoľko žalobca nepodal žalobu o neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou, ktorej účinky chcel odložiť, v prekluzívnej lehote 2 mesiacov od kedy sa mal pracovný pomer na základe nej skončiť. Poukázal na to, že žalobcovi, ktorý podal návrh na nariadenie neodkladného opatrenia dňa 22.01.2024, nič nebránilo, aby sa domáhal ochrany jeho práv podaním žaloby o neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou v rámci samotného návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, prípadne samostatným podaním, a to v rámci prekluzívnej lehoty v zmysle ust. § 77 Zákonníka práce. Uzavrel, že vzhľadom na uvedené návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zo dňa 22.01.2024 v súlade s ust. § 328 ods. 1 C.s.p. zamietol.

8. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že plne úspešnému žalovanému ich náhradu nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy nevznikli.

9. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie z dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. a navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zmenil a nariadil ním požadované neodkladné opatrenie. Uviedol, že žalovaný nikdy nespochybnil, že žalobcovi bola výpoveď doručená až fikciou doručenia dňa 06.10.2023. Na podporu tohto tvrdenia k odvolaniu priložil dokument označený „pohyb úradnej zásielky OA036513126SK“ a vyjadrenie žalovaného zo dňa 28.05.2024 k žalobe žalobcu o určenie neplatnosti výpovede. Žalobca uviedol, že žalovaný v predmetnom vyjadrení potvrdil, že výpovedná lehota žalobcu je tri mesiace a uplynula dňa 31.01.2024. Mal potom za to, že prekluzívna lehota na podanie žaloby o určenie neplatnosti uplynula až dňa 31.03.2024. Záverom uviedol, že i keď by žalobu o neplatnosť výpovede podal po uplynutí prekluzívnej lehoty, súd prvej inštancie nemal jeho návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietnuť, pretože by to bolo v rozpore s so stanoviskom odvolacieho súdu, ktorý v podaní žaloby až po podaní návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nevidel dôvod na jeho zamietnutie.

10. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal napadnuté uznesenie, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým bol návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia voči žalovanému zamietnutý je vo výroku vecne správne, preto ho podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

11. Podľa ust. § 324 ods.1 C.s.p. súd môže pred začatím konania, počas konania a po jeho skončení na návrh nariadiť neodkladné opatrenie.

12. Podľa ust. § 325 ods.1 C.s.p. neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

13. Podľa ust. § 325 ods. 2 písm. d) C.s.p. neodkladným opatrením možno strane uložiť najmä, aby niečo vykonala, niečo sa zdržala alebo niečo znášala.

14. Podľa ust. § 326 ods. 1 C.s.p. v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sa popri náležitostiach žaloby podľa § 132 uvedie opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu, že exekúcia bude ohrozená, opísanie skutočností hodnoverne osvedčujúcich dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana a musí byť z neho zrejmé, akého neodkladného opatrenia sa navrhovateľ domáha.

15. Podľa ust. § 329 ods. 1 veta prvá C.s.p. súd môže rozhodnúť o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia aj bez výsluchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania.

16. Podľa ust. § 329 ods. 2 C.s.p. pre neodkladné opatrenie je rozhodujúci stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie.

17. Odvolací súd konštatuje, že po preskúmaní návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie, celého spisového materiálu a odvolania žalobcu zo dňa 17.06.2024 a k nemu pripojených príloh dospel k rovnakému záveru ako súd prvej inštancie, teda, že žalobca neosvedčil naliehavú potrebu bezodkladne upraviť pomery strán sporu. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a konštatuje jeho správnosť. V takom prípade už nie je potrebné opakovať dôvody, pre ktoré bol návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietnutý, preto na ne odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods. 2 C.s.p. odkazuje.

18. Vo všeobecnej rovine a na zdôraznenie správnosti napadnutého uznesenia ešte odvolací súd konštatuje, že základnou podmienkou nariadenia neodkladného opatrenia je existencia zákonného dôvodu vedúceho k jeho nariadeniu. Neodkladné opatrenie je inštitút, ktorý je na mieste použiť tam, kde je potrebné bezodkladne upraviť pomery strán sporu alebo ak je tu obava, že exekúcia bude ohrozená (§ 325 ods. 1 C.s.p.). Vždy je potom potrebné skúmať, či je nárok navrhovateľa neodkladného opatrenia osvedčený a či je neodkladné opatrenie naliehavo potrebné. Pre úspešné uplatnenie nároku na nariadenie neodkladného opatrenia teda zákon vyžaduje osvedčenie nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana, ako aj naliehavosť potreby takejto úpravy pomerov strán sporu, čiže v predmetnom prípade osvedčenie, že bez úpravy právnych pomerov by bolo právo žalobcu ohrozené, pričom hrozba musí byť bezprostredná a reálna. Oba predpoklady musia byť naplnené súčasne, inak nie je možné

návrhu vyhovieť. Preto musí jeho navrhovateľ, v tomto prípade žalobca, osvedčiť, že je tu reálne nebezpečenstvo a bezprostredne mu hroziaca ujma. Ohrozenie práv (nároku) a hrozba bezprostrednej ujmy žalobcu musí byť konkrétna a žalobca ju musí vždy osvedčiť, nestačí ju iba tvrdiť. Chýbajúce osvedčenie bezprostredne hroziacej ujmy nemožno ničím nahradiť, lebo je základnou podmienkou pre nariadenie neodkladného opatrenia, keďže ide o opatrenie, ktoré je namieste nariadiť len vtedy, ak je práve kvôli zabráneniu určitej reálne hroziacej konkrétnej ujme potrebné bezodkladne, teda rýchlo, okamžite zasiahnuť súdnym rozhodnutím.

19. Žalobca v rámci konania nepredložil pracovnú zmluvu a ani výpoveď, voči ktorej smeruje jeho návrh na nariadenie neodkladného opatrenia (a aj žaloba). Odvolací súd preto v zhode so súdom prvej inštancie pri skúmaní a posudzovaní existencie naliehavej potreby úpravy pomerov vychádzal z potvrdenia Úradu na ochranu oznamovateľov zo dňa 22.12.2023. V predmetnom potvrdení sa uvádza, že výpovedná doba žalobcu je trojmesačná, začína plynúť dňa 01.10.2023 a uplynie dňa 31.12.2023. Odvolací súd mal teda z priloženého listinného dôkazu osvedčené (keďže žalobca nijak neosvedčil svoje tvrdenie o tom, že mu bola výpoveď doručená fikciou dňa 06.10.2023), že pracovný pomer žalobcu mal skončiť na základe predmetnej výpovede dňa 31.12.2023. S poukazom na ust. § 77 Zákonníka práce potom žalobcovi začala plynúť dvojmesačná prekluzívna lehota na napadnutie neplatnosti tejto výpovede na súde (jej márnym uplynutím právo zaniká), ktorej koniec pripadol na deň 29.02.2024. Odvolací súd ďalej vychádzal z osvedčenej skutočnosti, že žalobca podal na Mestský súd Bratislava IV žalobu o určenie neplatnosti predmetnej výpovede dňa 04.03.2024. Z uvedeného teda zatiaľ, bez prejudikovania veci, a výlučne pre potrebu rozhodovania o návrhu na nariadenie navrhovaného neodkladného opatrenia vyplýva, že žalobca neosvedčil, že podal žalobu o určenie neplatnosti predmetnej výpovede (ktorej účinnosť žiadal navrhnutým neodkladným opatrením pozastaviť) v prekluzívnej lehote. Žalobcovi pritom nič nebránilo v predložení dokumentu označeného ako „pohyb úradnej zásielky OA036513126SK“ už s návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia a v osvedčení ním tvrdených skutočností o plynutí prekluzívnej lehoty. Na v odvolaní predložený dokument preto nemohol prihliadať. Na vysvetlenie odvolací súd uvádza, že ust. § 366 C.s.p. upravuje tzv. novoty v odvolacom konaní. Aj počas odvolacieho konania je povinný prihliadať na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré doteraz neboli použité, avšak len vtedy, ak sa týkajú procesných podmienok, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, alebo ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Právo tzv. novôt v odvolacom konaní je v systéme neúplnej apelácie nastavené reštriktívne ako výnimka z pravidla, že v odvolacom konaní spravidla nie sú prípustné tie prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie. V posudzovanej veci však o tzv. novoty v odvolacom konaní nešlo. Napokon, žalobca v odvolaní ani netvrdil a ani nepreukazoval žiadny takýto dôvod prípustnosti použitej novoty. Naopak, ako už bolo uvedené vyššie, podľa názoru odvolacieho súdu žalobcovi nič nebránilo v tom, aby listinný dôkaz, ktorý priložil k odvolaniu, uplatnil už v konaní pred súdom prvej inštancie. Predkladanie ďalších dôkazov ako novoty v odvolacom konaní je preto v prejednávacom prípade neprípustné. Odvolací súd vyhodnotil odvolacie námietky žalobcu za nedôvodné a nespôsobilé spochybniť správne rozhodnutie súdu prvej inštancie. Dospel k rovnakému záveru ako súd prvej inštancie, že žalobca neosvedčil dôvodnosť nároku (práva), ktorého ochrany sa domáha. Predpoklady pre nariadenie ním navrhnutého neodkladného opatrenia neboli splnené.

20. Na uvedenom závere odvolacieho súdu nemôže nič zmeniť ani poukaz žalobcu na vyjadrenie žalovaného v konaní o určenie neplatnosti výpovede vedenom pod sp. zn. 64Cpr/2/2024, ktoré priložil žalobca, a v ktorom žalovaný uvádza, že pracovný pomer žalobcu sa mal skončiť až dňa 31.01.2024. Odvolací súd pripomína, že dokazovanie v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia má povahu osvedčovania najvýznamnejších relevantných skutočností. Pokiaľ žalobca chcel osvedčiť, že výpovedná doba mu uplynula až dňa 31.01.2024, teda neskôr ako je uvedené v listinných dôkazoch ktoré sám priložil k návrhu, bolo jeho povinnosťou už v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia priložiť listinný dôkaz, ktorým by túto skutočnosť osvedčil. Či podal žalobca žalobu včas bude predmetom dokazovania v konaní o jeho žalobe o neplatnosť výpovede. Neušlo však pozornosti odvolacieho súdu, že i keď žalobca predložením vyjadrenia žalovaného k jeho žalobe mienil dodatočne osvedčovať, že sa jeho pracovný pomer mal na základe spornej výpovede skončiť dňom 31.01.2024, z vyjadrenia žalovaného predsa vyplývajú ďalšie rozhodujúce skutočnosti, ktoré žalobca ponechal bez povšimnutia a nezaujal k nim žiadne stanovisko. Žalovaný vo vyjadrení uvádza, že dňa 07.01.2024 mu bolo doručené rozhodnutie Úradu na ochranu oznamovateľov, ktorým úrad pozastavil účinnosť výpovede, ktorú dal

žalobcovi, na čo jeho predstavenstvo prijalo dňa 08.01.2024 (vo vyjadrení špecifikovanej) uznesenie, ktorým žalovaný pozastavil účinnosť rozhodnutia zamestnávateľa o znížení stavu o jedno pracovné miesto a zároveň pozastavil účinnosť oznámenia o prekážkach v práci na strane zamestnávateľa adresované žalobcovi, a to po dobu pozastavenia účinnosti výpovede. V nadväznosti na to mal žalovaný opakovane žalobcu vyzývať na nástup do práce, avšak žalobca sa do práce nedostavil a svoju neprítomnosť relevantne neospravedlnil, čím mal závažne porušiť pracovnú disciplínu, a preto žalovaný požiadal Úrad na ochranu oznamovateľov o súhlas s okamžitým skončením pracovného pomeru žalobcu u žalovaného podľa ust. § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Úrad udelil žalovanému požadovaný súhlas rozhodnutím č. UOO-142/2024 zo dňa 21.03.2024 a žalovaný dňa 22.03.2024 rozhodol o okamžitom skončení pracovného pomeru žalobcu u žalovaného, pričom toto okamžité skončenie pracovného pomeru malo byť žalobcovi osobne doručené dňa 28.03.2024 a týmto dňom sa mal pracovný pomer žalobcu u žalovaného skončiť. Tieto skutočnosti vyplývajúce z listiny, ktorú predložil sám žalobca, avšak nijak na ne nereagoval, taktiež podporujú záver, že pre nariadenie žalobcom požadovaného neodkladného opatrenia neboli splnené zákonné predpoklady, ako správne vyhodnotil už súd prvej inštancie. Ak návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol, rozhodol správne a odvolací súd s jeho rozhodnutím súhlasí.

21. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

22. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p. a žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, nárok na náhradu trov nepriznal, nakoľko mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada

(§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).